

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník XIII.

Júl
2010

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours

Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

číslo 7

Deti svetla

Drahí farníci, po minulo-mesačnej odmlke, keď som bol na púti vo Svätej Zemi sa vám opäť prihovám na stránkach nášho farského mesačníka. Deti a študenti už intenzívne prežívajú koniec školského roka a blížiac sa letné prázdniny. Tieto mesiace sú dňami dovoleníek, oddychu, zábavy ale aj brigád, táborov, výletov. Všetko sú to okolnosti, v ktorých nemáme odložiť našu vieru a duchovný život niekde do kúta, ale práve naopak. Náš nebeský Otec od nás očakáva vernosť, aby sme aj v týchto časoch, ktoré sa vynikajú

z bežného rámca nášho života, na neho nezabúdali, aby sme vydávali dobré svedectvo nášho kresťanského života. Apoštol Pavol povzbudzoval Efezanov: „*Kedysi ste boli tmou, ale teraz ste svetlom v Pánovi. Žite ako deti svetla!*“ Aj my sme v krste prešli z tmy do svetla, ožiaril nás Kristus, ktorý je svetlom sveta. Kráčajem teda s radosťou v tomto svetle aj cez tieto dni a žime ako deti svetla.

Peter Škultéty

Z minulosti farnosti Suchá nad Parnou

Písať o dejinách farnosti a zvlášť vidieckej farnosti, sa môže niekomu zdať ako niečo, čo nemá pre súčasný život veriaceho spoločenstva v obci veľký význam. Myslím si, že každý človek potrebuje poznať svoje korene, ba viac, potrebuje poznať i akúsi „duchovnú genetiku“ svojich predkov, všetko to, čo mu bolo odovzdané a prečo mu to bolo odovzdané práve v takejto podobe. Mladí ľudia často

pohrdajú tým, čo bolo pred nimi. Ale či chceme alebo nie, s dejinami sme spojení všetci.

História, teda dejiny, býva často prirovnaná k akejsi „pamäti ľudstva“. Vzletne a pritom výstižne opísal funkciu dejín rímsky historik a filozof Marcus Tullius Cicero: „*Historia vero testis temporum, lux veritatis, vita memoriae, magistra vitae, nuntia vetustatis.*“ – „História je svedkom časov, svetlom pravdy, živou pamäťou, učiteľkou života a hlásateľom uplynulých čias“. Jeho známe: **história je učiteľkou života**. Filozof tak vyjadril názor, že štúdium minulosti by nám malo slúžiť ako poučenie do budúcnosti.

Poznanie histórie má veľký význam. Pomáha poznať statočnosť a vieru tých, ktorí žili pred nami a uchovali si ju aj za cenu veľkých ťažkostí. Užitočné je poznať aj nedostatky a slabosti predošlých pokolení, veď aj ony sú učiteľkou života. Preto som k dejinám farnosti pridal aj dejiny obce či dejiny z minulého komunistického režimu, ktorý masám podsúval čiernobiele, triedne vnímanie reality.

Suchá nad Parnou – od vzniku po stredovek

Podľa niektorých archeologických nálezov sa predpokladá osídlenie Suchej už v neolite. Nájdené boli paleontologické nálezy predmety z volutovej kultúry, a potvrdené rímsko – barbarské sídlisko. Prvá písomná zmienka o Suchej je však až z roku 1251, kde sa hovorí o odpredaji pozemkov, ktoré tu už skôr vlastnila vdova Alžbeta.

Samotná história Suchej úzko súvisí s históriou Červeného Kameňa a Trnavy, ktorú roku 1230 dostala do daru od Belu III. jeho dcéra česká kráľovná Konštancia Uhorská. Konštancia na svojich majetkoch nechala postaviť hrad, ktorý sa stal známym pod menom Červený Kameň (nem. Rothenstein, maď. *Vöröskő*) alebo tiež Bobří hrad (nem. *Bibersburg*). K panstvu Červený Kameň patrila od začiatku aj Suchá nad Parnou.

Po smrti Konštancie roku 1240 sa Červený Kameň dostal do vlastníctva kráľa Belu IV. (1206 – 1270). Hneď nato v roku 1241 do Uhorska vtrhli Tatári, ktorí v priebehu roka úplne vyplienili celú krajinu. Tatársky vpád zanechal po sebe vážne následky pre fungovanie krajiny. Spustošenie rozsiahlych častí krajiny viedlo k rozpadu systému správy týchto oblastí. V takejto situácii sa prudko znížila bezpečnosť v zasiahnutých oblastiach a na komunikáciách, najmä vplyvom rôznych lúpežníckych skupín. Situáciu komplikovalo rozvrátené hospodárstvo. Niekoľko-mesačný vpád Tatárov spôsobil, že ľudia sa nemohli venovať poľnohospodárskym prácam, prípadne boli ich polia a úroda

zničené. Následnému hladomoru padli za obeť rovnako veľké počty ľudí, ako od samotných Tatárov. Niektoré územia boli doslova vyľudnené.

Vyľudnené oblasti neprinášali nijaký ekonomický efekt, preto ich bolo treba čo najskôr zaľudniť. Belo IV. podporil príchod nemeckých kolonistov a udelil im značné práva a výhody. Išlo najmä o kolonistov zo Saska. V Suchej sa ešte v roku 1775, ako to píše Matej Bel, používali nemecké názvy chotárov: „*Kräfften*“ a „*Spiegel*“, kde sa rodí výborné víno. *Les má meno „Buschberg“.*

Pomenovanie obce sa počas jej jestvovania viackrát menilo. Roku 1296 sa Suchá spomína ako *Zuh*, *Zubuth*, a v rokoch 1332 v cirkevných dokladoch aj ako *Soch* i *Such*. Začiatkom 15. storočia je zaznamenaná pod menom *Dürenbach*, čo by v preklade znamenalo suchý, vyschnutý potok, barina. A napokon pomenovanie *Suchá* (1920), *Suchá nad Parnou* (1927), ktoré sa dnes používa. Matej Bel popisuje Suchú ako mestečko obtočené dvomi potokmi, ktoré vysychali – odtiaľ pomenovanie Suchá.

P. Viktor Mišuth, CSsR

Literatúra:

KOLEKTÍV AUTOROV: Suchá nad Parnou 1251-2001. Tripsoft 2001.
KOLPÁK, J. - RADVÁNYI, H.: Príspevok k dejinám, Rím. kat. farnosť sv. Martina, biskupa Suchá nad Parnou, strojopis 1998.
KOPUNCOVÁ, B.: Úvod do štúdia dejepisu. In: www.oskole.sk
SPUSTOVÁ, G: História Suchej nad Parnou.
TURIK, R.: Tatarský vpád do Uhorska 1241. In: www.valka.cz

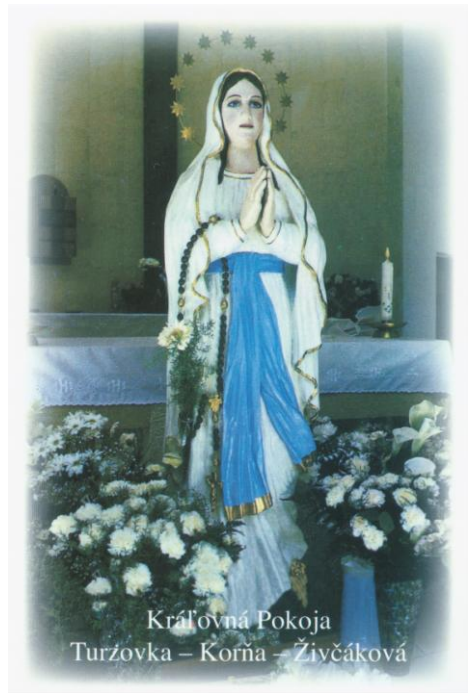
Suchovskí dôchodcovia na púti i na nákupoch

Prišiel 15. jún 2010 a 47 dôchodcov, vrátane starostu obce, p. Oborila s manželkou sa v skorých ranných hodinách s obavami aké počasie nás očakáva, vybralo na výlet. P. Blažo privítal všetkých účastníkov, oboznámil ich s prírodnými útvarmi, ktoré môžu počas cesty sledovať a s programom, ktorý sa skladal z dvoch častí.

V prvej časti sme v rámci duchovnej obnovy navštívili pútnické miesto Turzovku - Živčákovú horu, kde sa 1. júna 1958, podľa priamej výpovede pána Matúša Lašuta, zjavila Panna Mária. Svojím posolstvom opäť pripomenula odkaz z Lurd a hora sa stala miestom stretnutia stoviek pútnikov.

V roku 1993 tu bola vďaka zbierkam katolíckych veriacich postavená posvätná kaplnka, kde boli ustanovené a konajú sa dva hlavné pútné dni v roku - na sviatok Najsvätejšej trojice a na výročie posviacky kaplnky. Stretávajú sa na nich až tisíce veriacich, pútnici využívajú pramene živej vody so zázračnou silou, ktorá spolu s vierou v Boha pomáha liečiť rôzne neduhy a choroby. V súčasnosti sa prevádza výstavba kostola.

Duchovnú prípravu pútnikov sme realizovali už v autobuse, kde pod usmernením p. L. Surovej sme sa pomodlili bolestný ruženec a litánie

k Božskému srdcu Ježišovmu. Cestu na horu žiaľ autobus nezvládol a tak sme museli náročnú, takmer 3km stúpanie i cestu späť prekonať pešo. Je na chválu i obdiv pútnikov, že i tí so značnými zdravotnými problémami to dokázali zdolať. Tu sme sa v kaplnke opäť pod vedením p. Surovej spoločne pomodlili litánie loretánske, ruženec k Božiemu

milosrdenstvu a Krížovú cestu na záver sme zaspievali mariánske piesne. S dobrým pocitom a vo výbornej duchovnej pohode sme sa vybrali späť k autobusu a cestou sme si nabrali živú vodu z prameňov.

Cestu do miesta ubytovania - hotel Košariská sme absolvovali cez Kysuce a Oravu, kde sme mali možnosť obdivovať krásnu okolitú prírodu, v mnohých častiach panenskú - neporušenú a čas cestovania nám skrátili pekné slovenské ľudové piesne, ktoré sme si spoločne zaspievali. Do hotela sme prišli podľa predpokladu, kde sme sa po kvalitnej večery ubytovali.

Ráno nás vívalo zamračené počasie, ale nie dážď a druhá časť programu. Po raňajkách sme odišli na trhy do Jablonky v Poľsku so želaním, aby nám to s počasím vyšlo ako prvý deň. Toto sa nám aj skutočne splnilo, trhy boli rozľahlé a rôznorodé a každý si nakúpil všetko potrebné k veľkej spokojnosti. V dobrej nálade sme napoludnie Jablonku opustili, aby sme stihli obed v Trstenej v hoteli Roháč. Obed nám chutil, cestu späť sme absolvovali trocha unavení, ale duchovne a spoločensky bohatší, s dobrým pocitom vydarenej akcie.

Samozrejme, že každá takáto akcia potrebuje prípravu a ľudí, ktorí ju zabezpečujú, aby mala zdarný priebeh. Poďakovanie patrí pokladníčke p. Valentovičovej, ktorá mala najviac zodpovednosti so zabezpečovaním ubytovania a stravovania, ako i ďalším členom výboru p. Blažovi, Bobekovi, p. Vargovej, starostovi obce, p. Oborilovi a OZ, za významnú finančnú podporu, bez ktorej by dôchodcovia ťažko mohli uskutočniť takúto akciu, čo si za svoje aktivity a celoživotné zásluhy určite zaslúžia, p. Dostálovi - vodičovi autobusu, ktorý vždy

svojou jazdou, ochotou a úslužnosťou výrazne prispieva k spokojnosti a pohode účastníkov a všetkým účastníkom zájazdu, ktorí svojou disciplinovanosťou, dobrou náladou, sympatickým správaním, humorom, svojim pokojom a pohodou, ktorá z nich vyžarovala a ovplyvňovala ich navzájom, výrazne prispeli k úspechu zájazdu

Verím, že i ďalšie akcie, ktoré bude združenie dôchodcov uskutočňovať sa budú stretávať s takýmto pochopením a úspechom.

Tešíme sa na ďalšie aktivity.

Michal Blažo

Nemám čas, povedala mi dnes moja dcéra, povedala mi to dnes, povedala aj včera.

Nemám čas povedal mi môj syn,

Kedy ho budú mať - to vie boží syn.

Máte predsa autá, môžete sem zájsť.

ale my ten čas nemôžeme nájsť!

Máme veľa práce, veľa povinností.

Keď je chvíľa voľná, pozveme si hostí.

Aspoň Ty vnúčik príď babku potešiť.

Upečiem Ti koláčik a môžeme chvíľu spolu byť.

ale babi, nemám čas, mám učenie ,krúžky a hlavne počítač.

Nemám čas ani von sa ísť hrať, lebo musím pevnosť budovať.

Ty si predsa sama, tak príď Ty j nám.

Že mám biedne zdravie? nohy starý krám?

Máte všetci telefóny, čakám na Váš hlas, mamka naša drahá, akože sa máš?

Darmo čakám, darmo dúfam, že sa ozve cit.

Čo sa s Vami deti stalo, neviem pochopiť!

Darovala som Vám život, lásky dala veľa.

Prosila o požehnanie nášho Stvoriteľa!

Čo je bolestnejšie pre nás staré mamy?

Máme svoje deti, vnúčatá a predsa sme samy.

Apoštolsko-misijný experiment

Hong Kong a Macau, Taiwan, Čína
21. 1. – 5. 4. 2010

Druhá etapa: Taiwan

3. 2. – 4. 3. 2010 (pokračovanie)

Misia medzi domorodým obyvateľstvom

Čínsky Nový rok v rámci lunárneho kalendára v tomto roku pripadol na 14. februára. Je to zároveň najväčší tunajší sviatok v roku a svojou atmosférou ho možno prirovnať ku kresťanskému sláveniu Vianoc. Život sa tu na týždeň zastaví a všetci cestujú do svojich domovov a sviatok prežívajú v kruhu najbližšej rodiny. Počas týchto sviatkov ma superior tunajších jezuitov zbral so sebou na misijné územie do hôr, medzi domorodých obyvateľov ostrova. V roku 1960 na tomto území pôsobilo 125 jezuitov, dnes ich ostalo už len 17, pričom len 8 z nich je mladších než 70 rokov. Preto sa moji tunajší spolubratia rozhodli prenechať svoje fary a pastoračné inštitúcie iným diecéznym a rehoľným kňazom a ponechali si len tie najchudobnejšie oblasti vo

vysokých horských oblastiach. Tak sme sa s belgickým pátrom Olivierom počas troch dní „driapali“ autom po strmých serpentínach tunajších hôr v nadmorskej výške v rozmedzí od hladiny mora až po 1 700 metrov nad morom. Cesty sú tu úzke a nebezpečné – stačila by len malá nepozornosť a veru nedoviedel som, v akej hlbokéj roklíne by sme sa ocitli. Keď sme dorazili na prvú misijnú stanicu vo výške asi 1400 metrov, sprevádzala nás hmľa a dážď – pre mňa to bola skutočne dobrodružná cesta, no pre pátra Oliviera už bežná rutina, nakoľko tu takto slúži už 15 rokov. Na stanici nás už čakalo asi 20 dospelých ľudí a asi zo 20 detí. Slávilí sme spolu sv. omšu

– domorodí obyvatelia sú skutočne deťmi tunajšej prírody – hoci bolo asi len okolo 10 stupňov, všetci boli bosí, len v jednoduchých šľapkách. Po sv. omši nás jedna rodina pozvala na slávnostnú večeru, ktorú možno prirovnať k našej štedrovečernej večeri na vianočnú vigíliu. Hoci ľudia, jazyk, prostredie, jedlo aj zvyky boli veľmi rozdielne, radosť z oslavy bola rovnako veľká.

Celkovo sme navštívili dve misijné stanice, slávil štyri sv. omše na rozličných miestach, priniesli sv. prijímanie chorým a páter Olivier zároveň poskytoval katechézu chlapcom a pripravoval mladých na manželstvo.

Súčasťou našej „misijnej výpravy“ bola aj sociálna pomoc v tom zmysle, že sme na ceste vyzdvihli dvoch chlapcov zo

sirotinca v meste a zaviezli ich na sviatky k ich rodičom, ktorých nevideli 12 rokov. Tak dlho preto, lebo rodičia o nich nemali záujem.

Domorodí obyvatelia tu žijú naozaj v hrozných podmienkach, podobne ako na Slovensku Rómovia v osadách, pričom muži na následky alkoholizmu často končia vo väzení a matky svoj život samovraždou.

Po dvanástich rokoch, teraz 15 roční chlapci šli teda po prvýkrát „domov“, keďže „rodičia“ ich boli ochotní prijať aspoň počas sviatkov. Rodičia v úvodzovkách preto, lebo ich pokrvný otec je vo väzení, matka sa vydala za iného muža, no po čase spáchala samovraždu, tento muž sa znovu oženil, ale stal sa alkoholikom – jediným, kto prejavil záujem o tieto

deti je žena tohto muža, ktorá je v skutočnosti pre nich úplne cudzou osobou.

Je však zároveň úžasné vidieť, aká mocná je Božia milosť v prostredí, kde sa tak veľmi rozmnožil hriech. Páter Olivier mi vyrozprával príbeh svojho najlepšieho katechéta, ktorý vyrástol práve v takomto hroznom prostredí a jeho sestry si do dnešných dní privyrábajú ako prostitútky a brat je vo väzení. On však túžil žiť inak. Potom, čo dovŕšil potrebný vek na to, aby mohol opustiť sirotinec, našiel si prácu, oženil sa a v súčasnosti má tri deti, zároveň je katechetom na plný úväzok medzi svojimi domorodými bratmi a sestrami, medzi ktorými svojou dobrotou, hlboko chápujúcim srdcom a prirodzenou autoritou je autentickým svedkom Kristovej zachraňujúcej lásky.

A na záver niekoľko zaujímavostí:

Belgický páter Kornélius, ktorý je tu správcom fary, po večeroch v rámci pastoračnej práce zvykne chodiť po domoch na návštevy. Niekedy ma zobral so sebou. Pohostinnosť tajwančanov je pre našinca určite veľmi prekvapujúca, keď vám domáci pán so širokým úsmevom podáva sklenený pohár plný priezračnej tekutiny. Žeby slivovica, alebo vodka? Nie, je to pohár čistej, teplej vody.

V celom mestečku Jhudong som neobjavil ani jeden smetný kôš, ani verejná čistiaca služba tu neexistuje, no navzdory tomu, ulice sú relatívne čisté. Niekoľko-

krát za deň je však počuť prenikavú melódiu, ktorá sa stále opakuje – je to smetné auto, ktoré „vyberá“ smeti z domácností. Domáci si na ten prenikavý zvuk už asi zvykli, no návštevníka mesta tento zvuk dosť vyrušuje.

Zvláštne je pre mňa aj to, že na uliciach sú semaforey len pre autá, nie pre chodcov – nerozumiem, čím sa chodci riadia pri prechode ulicou. Motorky samozrejme, podobne ako v Neapole, semaforey nerešpektujú.

Zaujímavosťou sú tiež tri skutočnosti, ktoré spájajú všetkých ľudí na všetkých svetadieloch, bez rozdielu či ide o chudobných alebo bohatých: plazmová televízna obrazovka, mobilný telefón a v rodinách s deťmi, chlapcami, nechýbajú počítačové hry.

To, čo ma nemilo prekvapilo je, že počet katolíkov v Taiwane je iba necelé % a tento počet dokonca klesá. Súčasne

v Taiwane pôsobí asi 100 jezuitov, ale len 12 z nich pochádza z Taiwanu. Jeden z našich pátrov vidí dôvod v tom, že po roku 1949, po nástupe komunizmu v Číne, väčšina rehoľníkov prišla do Taiwanu. Napríklad len samotných jezuitov tu bolo okolo 1 000, a podobne to bolo aj so všetkými ostatnými rehoľami. Podľa tohto pátra, problém bol v tom, že to bola neprirodzená situácia, ktorá viedla k vytvoreniu si akýchsi „get“. Napríklad jezuiti zo Španielska dostali do farskej správy jedno územie, Francúzi iné a pod. Problémy tu nastali hneď dva: jeden bol ten, že kňazov tu bolo viac než dosť, preto nepociťovali potrebu vychovávať domorodých kňazov, ako to v normálnom misijnom živote prebieha. Druhým problémom bolo, že v týchto „národných getách“ rehoľníci už viac nešli cestou, na ktorú poukázal Matteo Ricci, teda prakticky sa vzdali inkulturácie. Skutočne ma tu doslova zaráža, že hoci všade vonku cítim, že som obklopený inou kultúrou, nepociťujem to v kostole, tam je všetko európske. Od architektúry, cez liturgiu, výzdobu až po piesne, ktoré sú len preložené do čínskeho jazyka.

Z hľadiska architektúry sú tu veľmi pekné taoistické chrámy. Možno v nich po celý deň stretnúť modliacich sa ľudí k rozličným božstvám – mladí sa modlia k bohyni, ktorá im zabezpečí dobrého životného partnera, je tu tiež božská postava, ktorá pomáha študentom pri skúškach. Ak je človek v nebezpečenstve, je tu božstvo, ktoré ho z neho vytrhne. Taktiež bôžik pre súdne spory a potom akási všeobecná bohyňa milosrdenstva. Modlitba spočíva v niekoľkých úkonoch. Najskôr sa božstvu obetujú nejaké dary, napr. ovocie, sladkosti alebo mäso. Potom sa človek pomodlí s kadidlovými dymiacimi tyčinkami v rukách, ktoré nakoniec

vhodí do akéhosi veľkého „kadideľníka“. Modlitba často obsahuje nejakú otázku: po krátkom sústrední si človek vyberie z košíka paličku, ktorá má nejaké číslo a dve špeciálne drevka, ktoré hodí na zem. Keď

padnú na zem obrátene, znamená to, že boh chce odpovedať na otázku veriaceho. Človek si teda vyhl'adá podľa čísla odpoveď v akomsi „registri“. Keď odpoveď nechápe, ide za vykladačom, ktorý mu za malý poplatok odpoveď objasní. (Nie som v tejto oblasti odborník, no takto mi to vysvetlil jeden zo spolubratov, ktorý taoizmus študuje.)

Nikdy som nechápal, prečo sa Číňania tak vychvaľujú svojim čajom – veď zasypať nejaké bylinky horúcou vodou, to nie je až také umenie, aj keď by bol hneď podávaný v čínskom porceláne, ktorý uznávam, že je naozaj jedinečný. Až teraz som však pochopil, že tému „čínskeho

čaju“ som až do dnešného dňa vôbec nechápal. Práve dnes, po sv. omši nás totiž jeden z farníkov pozval na čaj. Tento farník je pôvodne Číňan z etnickej skupiny Haga. Táto skupina je zvláštna tým, že sú to pôvodne čínsky kočovníci, ako on sám povedal – niečo podobné ako Rómovia v Európe, avšak s tým pozitívom, že starostlivo zachovávajú svoje prastaré tradície. Jednou z nich je „Hagan Tee“.

Asi 70 ročný miestny farník nás zaviedol do svojej malej reštaurácie, kde nám prípravu tohto čaju aj osobne predviedol – nuž poviem vám, príprava trvala asi 40 minút, a keďže som bol jediný cudzinec, mal som tú česť sa aktívne zapojiť do tejto prípravy a v rukách som mal takmer svalovicu.

Najskôr bolo treba drevenou palicou v keramickej mise rozdrvíť zelený čaj a potom semená rozličného druhu. Naozaj som sa pritom dosť zapotil a bol som rád, keď ma občas niekto vystriedal. No nakoniec, pôžitok z tohto Haga čaju bol skutočne jedinečný. Na záver nám domáci pán zatancoval tradičný hagansko-čínsky tanec, plný jemnosti, ľahkosti, pôvabu a harmónie.

„Po zahriatí motorov“ počas prvých dvoch etáp môjho apoštolsko-misijného experimentu, začnem o týždeň jeho najťažšiu etapu. Najskôr sa premiestnim do Pekingu a odtiaľ budú moje kroky smerovať ešte do náročnejších prostredí v kontinentálnej Číne. Nebudem môcť viac komunikovať prostredníctvom internetu, takže sa vám ozvem až po mojom návrate do Dublinu, ktorý je naplánovaný na 5. apríla. Preto sa zverujem do vašich modlitieb celkom osobitným spôsobom.

Apoštolát modlitby na mesiac júl:

- **Všeobecný:** Aby sa na celom svete voľby vlád konali spravodlivo, transparentne, čestne a podľa slobodného rozhodnutia občanov.
- **Misijný:** Aby kresťania všade, ale zvlášť vo veľkých mestách účinne podporovali výchovu, spravodlivosť a mier.
- **Úmysel KBS:** Aby sa všetci rekreatanti osviežili na tele i na duši pre svoju každodennú službu.

DUCHOVNÉ OZVENY

Farský mesačník

Vychádza poslednú nedeľu s dátumom nasledujúceho mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá nad Parnou, č. 431, PSČ 919 01. Tel.: 033 / 55 80 144.

šéfredaktor:

JCLic. Peter Škultéty, administrátor

e-mail: suchanadparnou@fara.sk

grafická úprava: Ing. Peter Spusta

e-mail: spusta8@mail.t-com.sk

www.suchanadparnou.fara.sk

náklad: 400 výtlačkov

S povolením Arcibiskupského úradu

v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98

Registrácia MK SR, č. 1/2001

ISSN 1337-5849

Cena: dobrovoľný príspevok

jún v našej farnosti

pokrstení:

* 8. 4. 2010 Lukáš Kobetič, Zvončín

*20. 6. 2010 Adrián Lackovič, Pečeňady

zosnulí:

† 3. 6. Mária Branišová, Zvončín, 74 r.

Výročia, prípravované akcie

11.7.

biskupská vysviacka Mons. Andrej Imrich,
pomocný biskup (1992), Spiš

16.7.

biskupská vysviacka Mons. Viliam Judák,
diecézny biskup (2005), Nitra

17.7.

sviatok blahorečeného mučeníka
biskupa Pavla Petra Gojdiča

20.7.

biskupská vysviacka
Mons. Jozef Zlatňanský, emeritný biskup,
býv. sekretár Interdikasteriálnej komisie
pre Cirkev vo východnej Európe (1997),

Nitra

26.7.

biskupská vysviacka
Mons. Štefan Vrablec, emeritný biskup
(1998), Trnava

27.7.

biskupská vysviacka
Mons. František Rábek, biskup, vojenský
ordinár (1991)

27.7.

biskupská vysviacka Mons. Štefan Sečka,
pomocný biskup (2002), Spiš

31.7.

výročie smrti bl. Zdenka Schelingová
(1955)

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na júl

Rozpis svätých omši je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy

Sv. omše v týždni

utorok až piatok v Suchej o 18.00

streda v Košolnej o 17.00

štvrtok vo Zvončine o 17.00

štvrtok v Suchej po sv. omši tichá adorácia do 19.00

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

4. júla – 14. nedeľa v Cezročnom období

18.00 – Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 – Suchá; 9.00 – Košolná

10.30 – Suchá, omša v Ružovej doline

5. júla - Cyril a Metod,

slovanskí vierozvestovia

7.30 a 10.30 – Suchá;

9.00 – Košolná; 9.00 – Zvončín

11. júla – 15. nedeľa v Cezročnom období

18.00 – Košolná, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 – Suchá; 9.00 – Zvončín

18. júla – 16. nedeľa v Cezročnom období

18.00 – Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 – Suchá; 9.00 – Košolná

25. júla – 17. nedeľa v Cezročnom období

18.00 – Košolná, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 9.00 – Suchá;

10.30 – Zvončín – Joachim a Anna, rodičia Panny Márie, slávnosť patrónov kostola, hody

26. júla - Joachim a Anna, patróni kostola

18.00 - Zvončín

Júl 2010

Cezročné obdobie

Št **1** Oliver Plunkett, biskup, mučeník

Pi **2** Návšteva Panny Márie

So **3** Tomáš, apoštol

Ne 4 14. nedeľa v cezročnom období

Po **5 Cyril a Metod, slovanskí vierozv.**

Ut **6** Mária Goretti, panna, mučenica

St **7** Anton Mária Zaccaria, kňaz

Št **8** Akvila a Priska

Pi **9** Augustín Zhao Rong, kňaz a spol.

So **10** Libuša

Ne 11 15. nedeľa v cezročnom období

Po **12** Ján Gualbert, opát

Ut **13** Henrich

St **14** Kamil z Lellis, kňaz

Št **15** Bonaventúra, biskup, učiteľ Cirkvi

Pi **16** Panna Mária Karmelská

So **17** Andrej Svorad a Benedikt, pustov.

Ne 18 16. nedeľa v cezročnom období

Po **19** Zlatica (Aurea), panna, mučenica

Ut **20** Apolinár, biskup

St **21** Vavrinc z Brindisi, kňaz, učiteľ Cirkvi

Št **22** Mária Magdaléna

Pi **23** Brigita, rehoľn., spolupatr. Európy

So **24** Sarbel Makhloch, kňaz

Ne 25 17. nedeľa v cezročnom období

Po **26** Joachim a Anna, rodičia Panny Márie

Ut **27** Gorazd a spoločníci

St **28** Nazarius a Celzus, mučeníci

Št **29** Marta

Pi **30** Peter Chryzológ, biskup, uč. Cirkvi

So **31** Ignác z Loyoly, kňaz